

Оповідання про птахів

Хитрий горобчик

Якось я сидів на лавці в затінку яблуні і розглядав малюнки у свіжих журналах. З хати вийшла бабуся і запитала:

— А листа від дядька Михайла нема?

— Нема, бабуся, — відповів я. — Зате аж п'ять журналів і цілу купу газет поштарка принесла. Бабуся примостилася коло мене. Вона кінчиком хустини протерла скельця в окулярах, озброїла очі, взяла газету і промовила:

— Що там у білому світі робиться?

Я любив спостерігати за старенькою, Коли та читала. її лице напружувалося, і тоді навіть на чолі і навколо очей розгладжувалися глибокі зморшки. Бабуся ставала якась урочиста, недоступна.

Несподівано до нас звідкись долинуло: "Пі-пі-пі! Ш-пі-пі!"

— Що це? — запитала бабуся, не відриваючи очей від газети.

— Не знаю, — відповів я і озирнувся.

Коли це знову: "Пі-пі-пі! Пі-пі-пі!" так жалібно.

Бабуся зняла окуляри і подивилася вгору, туди, де над хатою висіли електричні проводи.

— Глянь-но, — показала вона на дріт. А там, вишикувавшись рядочком, сиділи молоденькі ластівочки. Аж семеро.

Сидять собі, крилечками махають, а як побачать батька-матір, то дзьобики розкривають. А ті підлітають до них і дзьоб до дзьоба — годують.

Довго ми любовалися пташками. Раптом бабуся до мене:

— Придивись-но, в тебе очі зіркіші, чи не горобчик коло ластів'ят примостився? Отой крайній, сьомий? Це він так кричить: "Пі-пі-пі"?

І справді, то був горобчик, молоденький. Він, як і ластів'ята, то махав крильми, то широко розкривав дзьоба, то безутішно верещав, то кидався назустріч чужим батькам.

Але, мабуть, старі ластівки швидко розпізнали непроханого гостя, бо весь час обминали його.

— Бач, таке мале, а вже хитре, — промовила бабуся. — Видно, голод — не пан, як скрутить, ще й соловейком заспіваєш.

Коли ситі ластів'ята почали гратися в синьому небі, на дроті залишився самотній горобчик. Він притих, зіщулився.

— А що, дохитрувався? — засміялася старенька. — Краще своїх батьків пошукай, а то десь побиваються за тобою, хитрунцем.

Горобчик ніби послухався тої ради, бо несподівано нашорошився, цвірінькнув раз, вдруге, змахнув крильми — і загубився на городі у високих соняшниках.

Бабуся усміхнулася і розгорнула газету.